

I. KATEGORIJA

1. NAGRADA

Nejc Milčev

KAJ JE REKEL JOŽE?

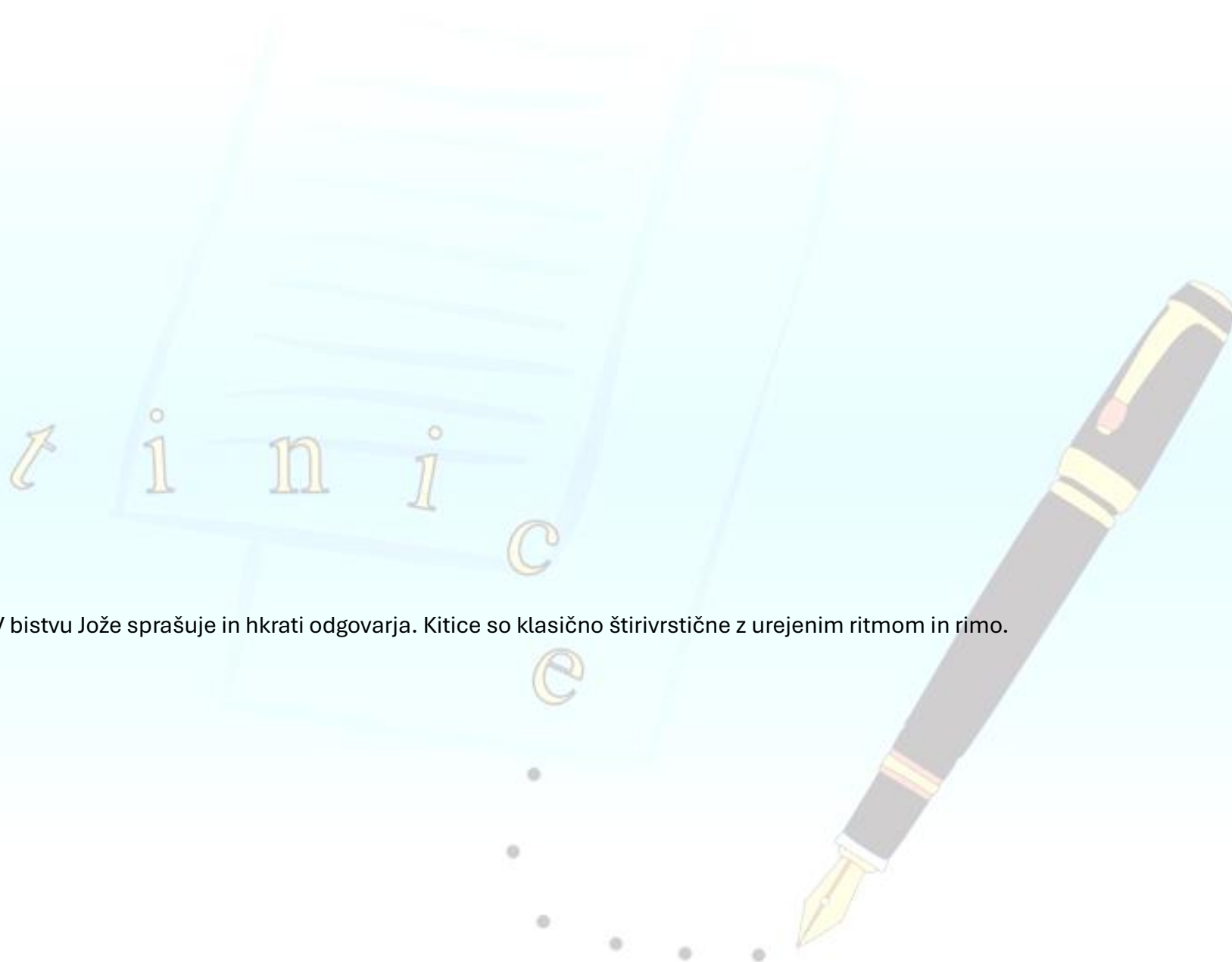
Vete, kaj je rekel Jože?
Tega pa ne vem, za bože.
Ali je govoril o mačkah,
ali o prelepih račkah.

r Govoril je lahko kitajsko,
ali pa tudi italijansko.
Ta, ki izve, kaj je rekel,
bo ga Jože zapekel.

Jože je preprost človek,
a ne vemo, kaj govori.
Vedno govori, ampak nikoli
ne zaspi je rekel Jože.

Argumentacija žirije:

Pesem je izvirna in humorna. V bistvu Jože sprašuje in hkrati odgovarja. Kitice so klasično štirivrstične z urejenim ritmom in rimo.

II. KATEGORIJA

1. NAGRADA

Klara Rumež Trantura

TI

Ko se pogledam v ogledalo,
v očeh vidim svoj svet,
kjer besed ni več.

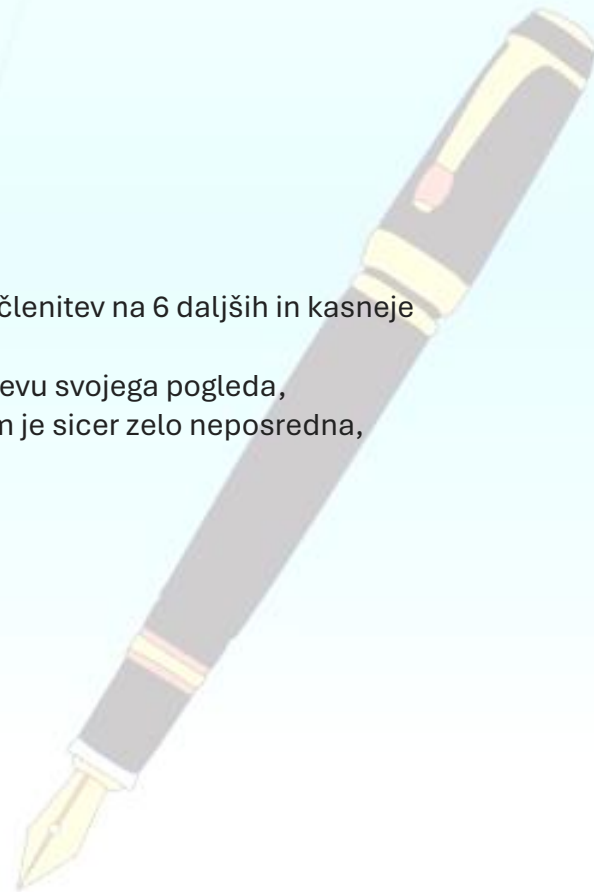
Ko bi rekla, kaj čutim do tebe,
se mi jezik zveže sam od sebe.
Srce utripa, misli letijo, besede so daleč.

V tišini se povezujeva,
besede so neizrečene.

Argumentacija žirije:

Najkrajša pesem izmed oddanih v tej kategoriji, a avtorica mojstrsko v le 8 verzih preda sporočilo. Izstopa členitev na 6 daljših in kasneje 2 krajša verza, ki sta zato toliko bolj poudarjena.

Najpogostejši motiv v pesmi so besede oz. njihova odsotnost, svet brez besed, ki ga subjekt najde le v odsevu svojega pogleda, simbolizira pa njeno notranje doživljanje. Celotna pesem se zdi kot spomin, utrinek na tak trenutek. Pesem je sicer zelo neposredna, metafor skoraj ni.

II. KATEGORIJA

2. NAGRADA

Sebastijan Humski Knuplež TA FANT, KI NIČ NE REČE

Ta fant, ki nič ne reče,
ta fant, ki nikamor ne teče,
ta fant, ki ga ne briga, kaj ga žene,
in ni mu mar, kam ga življenje pelje.
Ta fant zna mnoge stvari,
a včasih si ne bi upal sanjati,
ta fant zna čustva v sebi skriti,
mnogokrat se jih boji razkriti.
Ta fant se hitro nauči,
ta fant se hitro nečesa odvadi,
razlika je v tem, da zna biti tudi počasen,
a zna biti tudi hiter v ničemer.

Argumentacija žirije:

Pesem je lepo strukturirana in se drži rime. Izpeljan je tretjeosebni lirični aspekt dela, ki je izražen v ponavljanju *ta fant*. Lahko bi rekli, da se v 1. kitici zasluti skorajda romantično svetobolje in apatičnost, v 2. kitici pa lirski subjekt razkrije več o svojem notranjem doživljanju, čeprav razloga za to ne izvemo. Lep kontrast je med 1. in 2. verzom v 3. kitici (naučiti - odvaditi), prilagodljivost, ki je posledica brezbržja v trenutnem stanju, preostala dva verza pa si lahko razlagamo kot relativnost oz. subjektivnost opazovalca - biti počasen ali hitro delati nič je vendar odvisno od perspektive.

II. KATEGORIJA

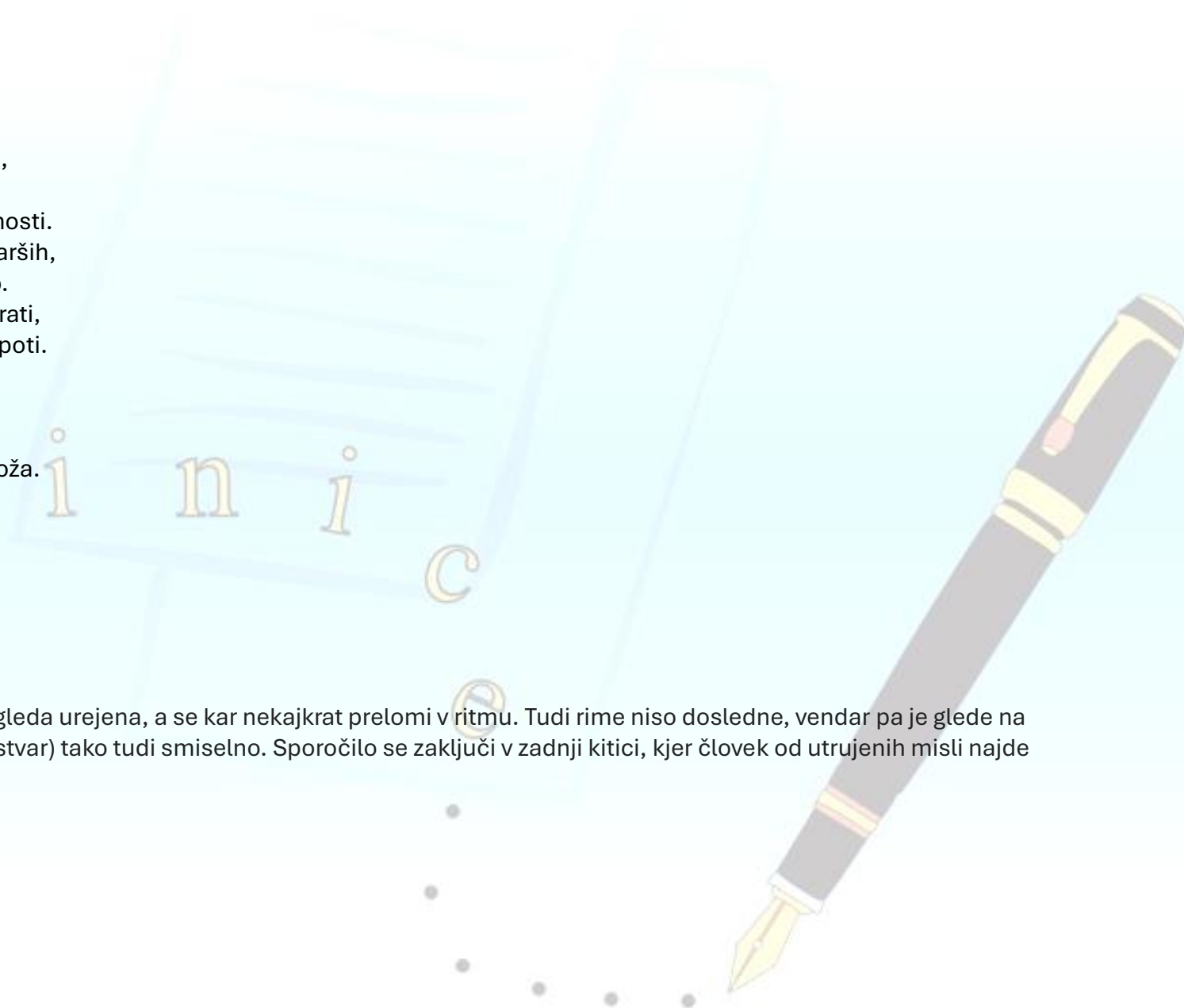
3. NAGRADA

Aneja Subašić
TIŠINA

Ko sem sama v tišini,
se mi po glavi potepajo nenavadne misli,
razmišljam o vsem mogočem,
kar pride na pamet – tako hitro, brez jasnosti.
Včasih razmišljam o šoli, prijateljih, o starših,
o družini in še o stvareh, ki pridejo mimo.
Včasih razmišljam po dve ali tri stvari hkrati,
in te misli mi preplavijo srce, brez prave poti.
Seveda, življenje je težko,
včasih prinese skrbi, včasih nas zabava.
A kaj moreš, življenje je pač takšno,
polno sreče, žalosti in tišine, ki vse obkroža.
Živimo zato, da se veselimo,
zabavamo, žalostimo in še marsikaj,
a v tišini najdemo mir,
tam, kjer besede ne potrebujejo poti.

Argumentacija žirije:

Pesem s štirimi štirivrstičnicami sicer izgleda urejena, a se kar nekajkrat prelomi v ritmu. Tudi rime niso dosledne, vendar pa je glede na tematiko (beganje misli iz ene na drugo stvar) tako tudi smiselno. Sporočilo se zaključi v zadnji kitici, kjer človek od utrujenih misli najde rešitev, svoj mir, v tišini.

II. KATEGORIJA

Hana Golež

PROPADLI SVET LJUDI

Vsak dar bi kdaj poletel po nebu od tega sveta,
a vsak ne vidi neba.

Bilo bi lepo, da bi ljudje bili bolj čudoviti,
a smo samo bolj zviti.

Vsi ljudje bi se lahko izkazali,
a vedno se nam zgodi, da smo se umazali.

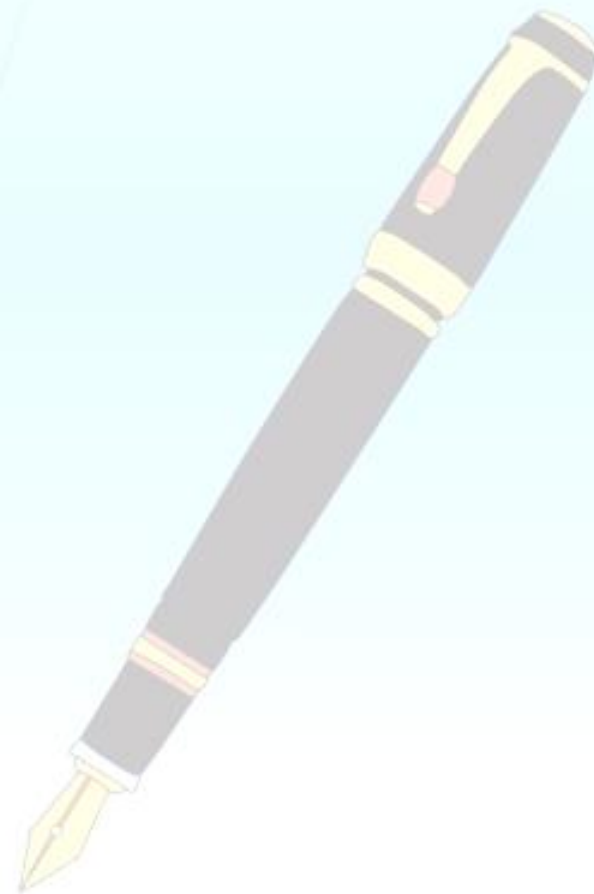
Včasih upamo, da se nam bo vse dobro izšlo,
a na koncu obupamo.

Naj bi bili srečni a na koncu
smo samo tečni.

Kljub temu se imamo radi
a ne pokažemo tega po navadi.

Ljudje bi naj bila grozna bitja
a med seboj smo samo čudovita.

i n i c
e

II. KATEGORIJA

Maša Kodila Flisar
MOJE BESEDE

Včasih ni treba vsega vedeti,
ker marsikaj srce lahko razjezi,
a besedo, čeprav boli, povej,
kajti resnica naj vedno pride do tebe.
Povej svojo resnico, čeprav se bojiš,
ko trese se glas, ko roke so hladne,
ko nekdo resnice ne želi izreči,
a jaz jo poznam in pustim, naj si mislijo, da so zmagali.
Pogosto jih pustim, da lažejo,
saj vsaka laž na koncu pokaže svoj pravi obraz,
ne počutim se ob tem prijetno, a vem,
da se jim bo resnica prej ko slej vrnila.
In jaz se ne obremenjujem s tem, kajti vem,
da resnica je tista, ki na koncu zmaga.
Neizrečene besede so tiste, ki včasih najbolj bolijo,
zaradi katerih ljudje lahko najbolj trpijo.

r

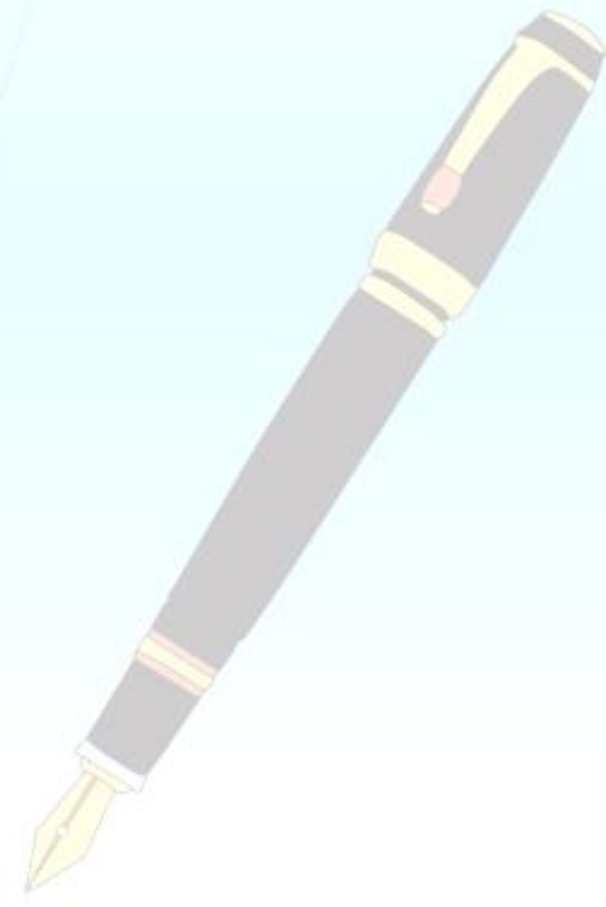
i

n

i

c

e

III. KATEGORIJA

1. NAGRADA

Zoja Veler
NEIZREČENA BESEDA

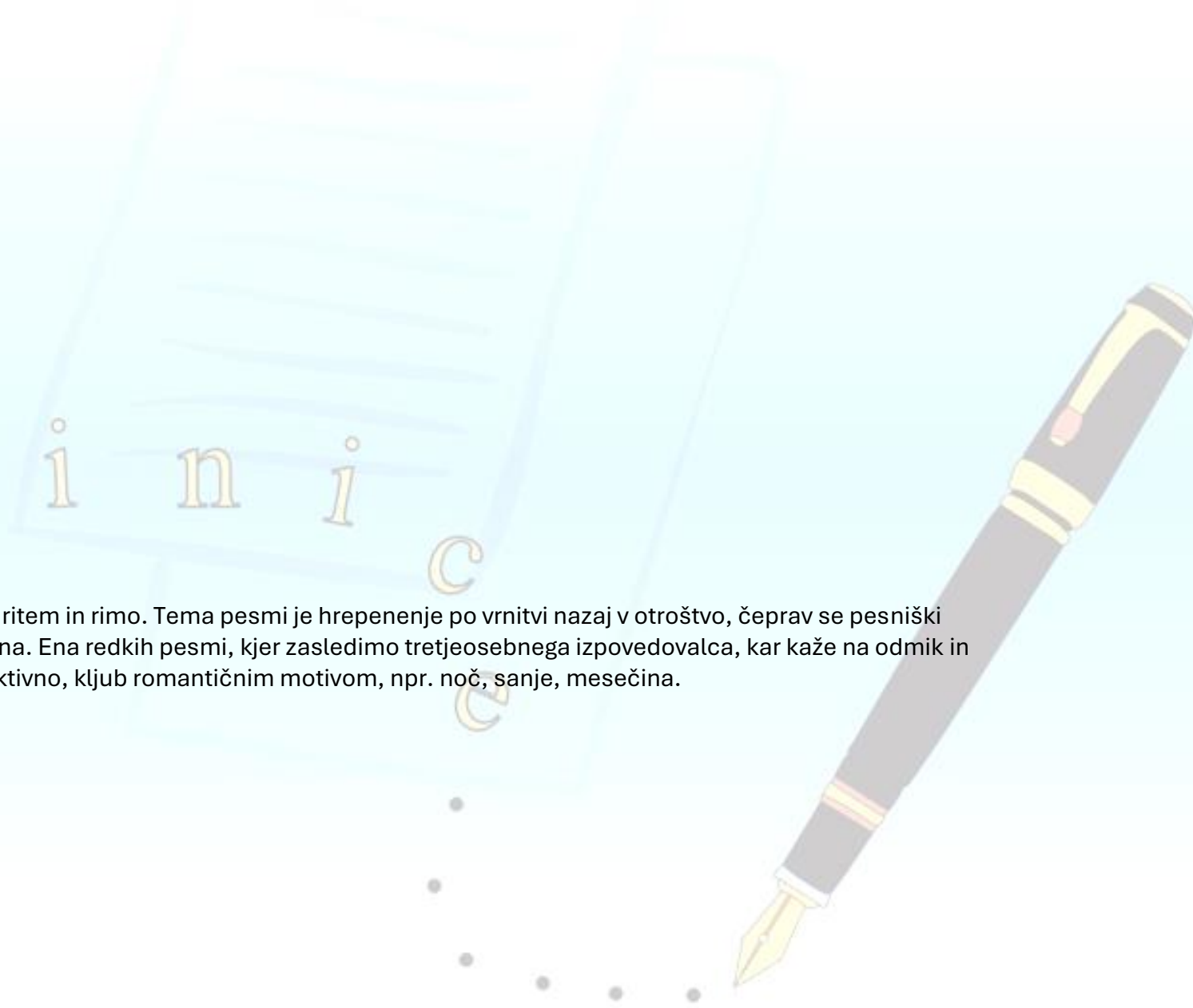
Čeprav je minilo že par let,
se še kar sprašuje skozi noč,
bo začutila to srečo spet,
ali ne bo nikoli več kot nekoč?

r Želi si pasti v neskončno spanje,
kjer bi obiskala svoje staro stanovanje,
v katerem so se rodile najlepše sanje,
tako bi se zatekla vanje.

Potem, ob tem oknu pomni,
in se zagleda v to krasno mesečino,
ki jo vedno rada spomni
na to sladko bolečino.

Argumentacija žirije:

Pesem ima tri štirivrstične kitice, urejen ritem in rimo. Tema pesmi je hrepenenje po vrnitvi nazaj v otroštvo, čeprav se pesniški subjekt zaveda, da je to le sladka bolečina. Ena redkih pesmi, kjer zasledimo tretjeosebne izpovedovalca, kar kaže na odmik in premišljevanje o sebi nekoliko bolj objektivno, kljub romantičnim motivom, npr. noč, sanje, mesečina.

III. KATEGORIJA

2. NAGRADA

David Fesel
POD VULKANOM

Življenje pod vulkanom,
v hiši prahu.

Valjam se kot klopčič, tiho, v strahu.

Misli polno je bilo, vse zadržal sem zase,

kup kepe sem postal, besed še vedno nisem izdal.

Prah dušljiv, dihati mi ni dal.

Mati, tebe sem iskal,

ljubečo, skrbno, skromno, do mene pozorno.

Srce še vedno bilo je za dom, ki želel sem ga.

Vihar čustev v meni se nabira, besede iščem povedati jih ne znam.

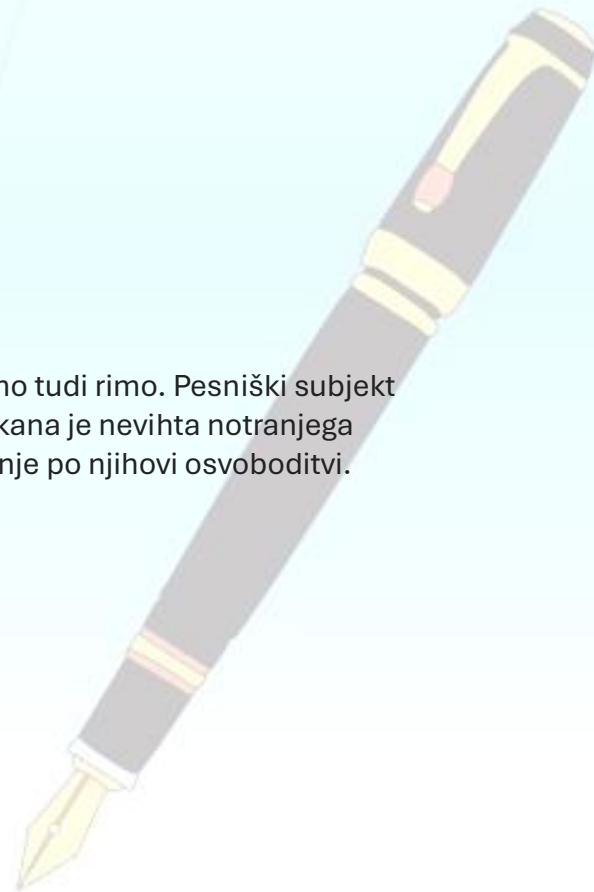
Strele jeze dejanja so postala in

kot grom so se izdala.

Tista prašna hiša še vedno tam stoji in mene v njej več ni.

Argumentacija žirije:

Zagotovo najbolj metaforično bogata pesem v tej kategoriji. Je enokitična, vendar je zelo ritmična, zasledimo tudi rimo. Pesniški subjekt se skozi pesem vrti okrog treh glavnih simbolov: vulkan, hiša in prah. Pesem je čustveno zelo močna, naslikana je nevihta notranjega dogajanja, ki se konča kot grom, izbruh, ki vse utiša. Spet se pojavi motiv besed, ki so neizrečene, hrepenenje po njihovi osvoboditvi.

III. KATEGORIJA

3. NAGRADA

Lara Sankovič
NEIZREČENE BESEDE

V kotu tišine skrita
čaka pesem brez glasu,
kot veter, ki mimo šviga,
ne najde miru.

R Koliko zgodb v zraku visi,
koliko sanj ostane skritih,
kolikokrat duša molči,
ko bi želela spregovoriti?

Če bi imela pogum trenutka,
če bi ti pogled vrnila,
morda bi svet za hip obstal,
in neizrečene besede bi spregovorila.

A tako ostane zgodba v temi,
v tkanju neznanih poti,
neizrečene besede spijo
in svet gre dalje, kot tudi življenje – brez njih.

Argumentacija žirije:

Prav tako urejene štiri štirivrstične kitice z rimo. Spet motiv neizrečeno, hrepenenje, ljubezen, skrito čustvo, ki pa ga izpovedovalka izraža z nagovorom, v bistvu je celotna pesem nagovor (verz: *če bi ti pogled vrnila*), pogum bi lahko spremenil njeno doživljanje in čutenje. A zaključek je brezizhoden, življenje se vrti naprej, močno in boleče izražena brezbržnost sveta.

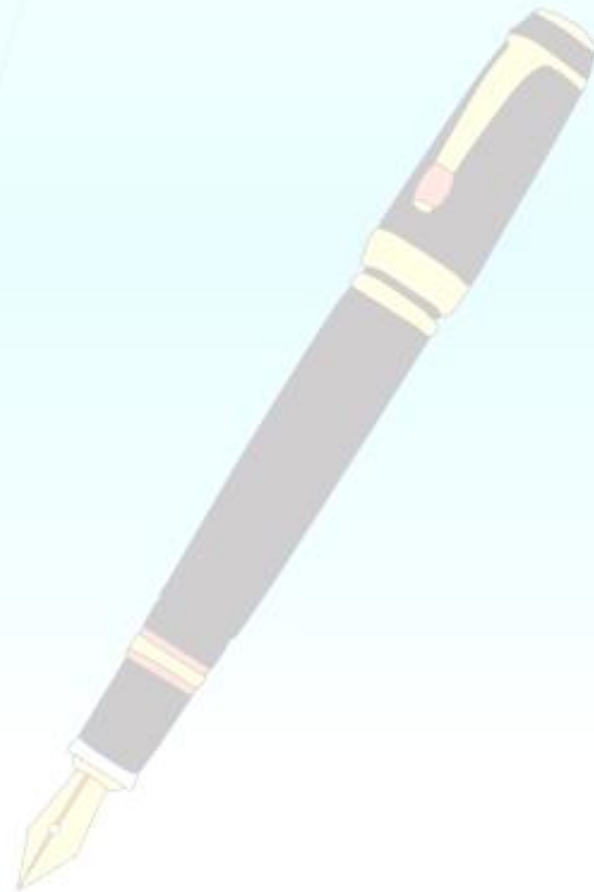

III. KATEGORIJA

Urška Mohorko POT DO SVETLOBE

Velikokrat ne izgovorimo, kar srce tišči,
a tišina v nas nosi besede, ki niso slišane.
Mene skrbi življenje po osemnajstem letu,
a vem, da bom zmogla, četudi bo pot trda.
Napake so bile, a sem se iz njih učila,
v vsakem padcu sem našla moč, da vstala bom.
V vsaki stvari poskušam najti nekaj dobrega,
in v tišini sprehodov mir najdem v sebi.
Nikoli ne bom obupala nad sabo,
ker v meni tli moč, da grem naprej.
Življenje je polno izzivov, a ko jih premagaš,
svet se zasveti in vse postane lepo.

r
o
b
t
i
n
i
c
e

III. KATEGORIJA

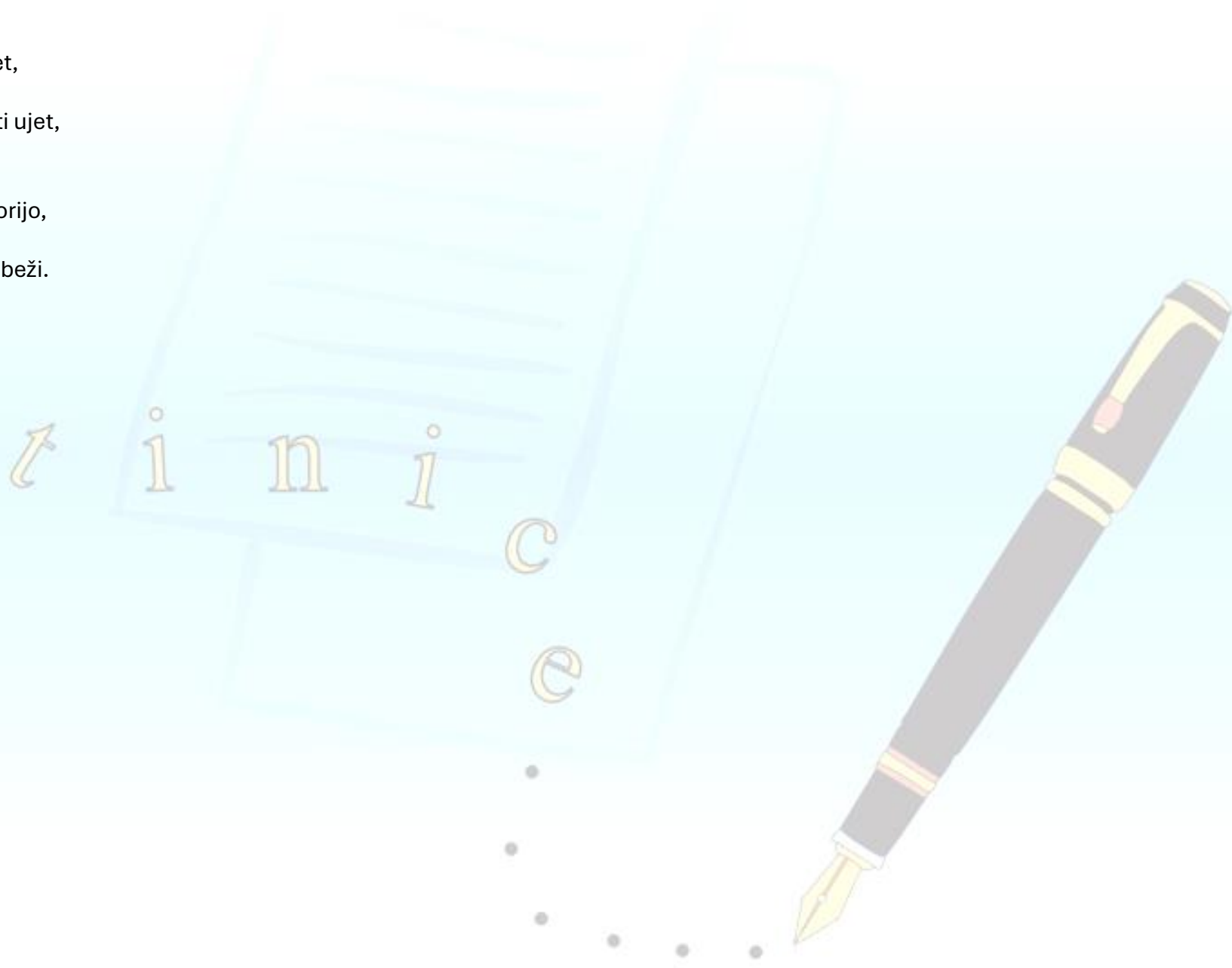
Alen Mraz PREŠTRAŠENO DEKLE

V njenih očeh se skriva ves svet,
besede tiho šepetajo v molku.
Vsak njen pogled je v skrivnosti ujet,
je kot zaprta knjiga.

Te oči lepe so in kot morje govorijo,
a usta še naprej molčijo.
Ne morem je ujeti, saj molče zbeži.
Je kot privid.

Še vedno za njo gledam,
Iščem njen pomen.
A v pogledu ostaja,
le še skrivnostna tišina.

Rad bi ji povedal,
da se sveta ne rabi bati.
Odpre naj srce,
in bo videla ta prelepi svet.

III. KATEGORIJA

Larisa Dolenc NEIZREČENE BESEDE

Vem, da ne želiš slišati,
ker te preveč boli.
Misel na tebe me omami,
pogledi najini, nepozabni.
Besede izrečene,
tudi, če so bile lažne
so nepozabne.
Ko pogledaš me,
počutim se, kot doma
obda me toplina.
Nekaj nadnaravnega
je bila najina kemija.

r

o

b

t

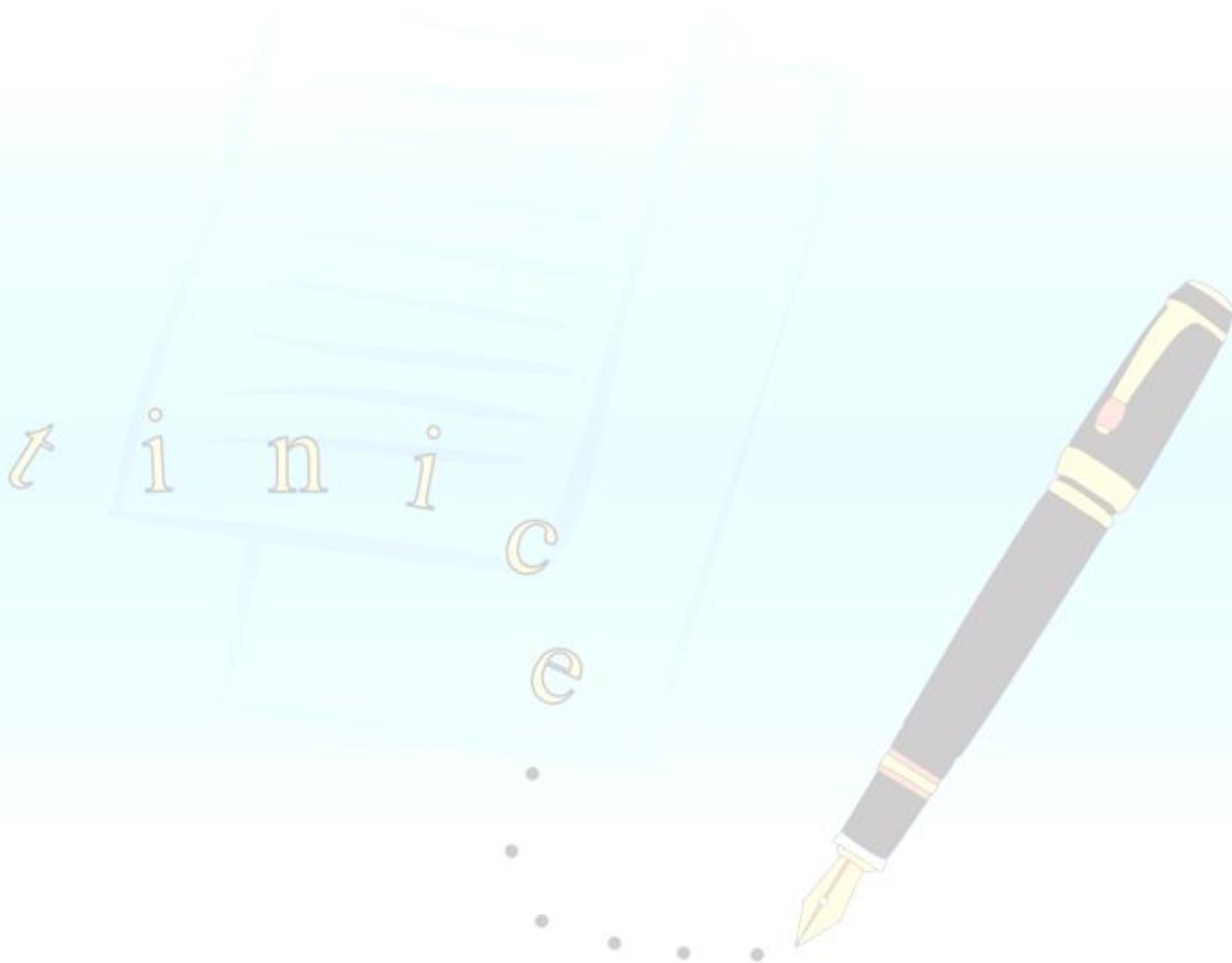
i

n

i

c

e

III. KATEGORIJA

Lara Janise Šmit
SPOMINI

Ti spomini, ah ti spomini.
Ure, ki smo jih presedeli, dni, ki smo jih pozabili.

Koliko smo se presmejali, smo tudi jokali.
Se imeli fino, kadar smo se igrali.

Brž smo odhiteli, ko v dalji smo zaslišali glasen krik.
Majhni smo bili, z navihanimi očmi.

Ah, a teh spominov se ne da pozabiti.
Nasmeški veliki.
Pesmi peli, se igrali.
Življenja še nismo poznali.

Čas le beži,
Ah, ti čas, ah.
Ne pozabi na nas.

III. KATEGORIJA

Lara Janise Šmit
TRENUTEK BREZ BOLEČIN

Vedo, da pišem pesmi,
a ne vedo zakaj.
Vedo, da imam težave,
a ne vedo točno kaj.

Mislijo si, da vedo,
ko ozrem se v nebo.
Čutim samo spomin,
na trenutek brez bolečin.

Premišljam veliko,
a oni tega ne vedo.
Ne vedo, da prečudovit je spomin,
na en sam dotik.

Ne vedo, da hudo mi je,
da šla sem čez to.
Hudo mi je zelo in boli me močno.
Kako hitro vse se je izšlo.

III. KATEGORIJA

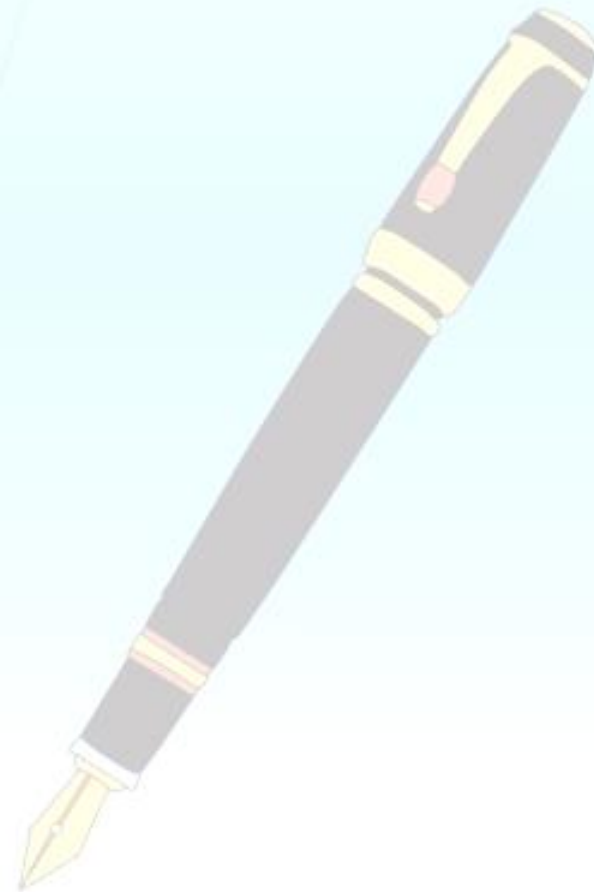
Svetlana Luković

UTRUJENOST

Vsak dan bolj in bolj,
čutim in nosim svoje telo okrog,
ne vem kako dolgo še bo šlo,
če se prej ne naslonim na kak drog.

Vsak dan spet in spet,
za sabo vlečem svoje pete',
ko si hočem odpočiti zaidem na splet,
kjer glave ne izklopim niti za dve.

Vsak dan znova in znova,
nosim več in več bremen,
vedno sem bolj in bolj izčrpana,
hodim v svet spet in spet.

III: KATEGORIJA

Janez Štamul, Nik Legan

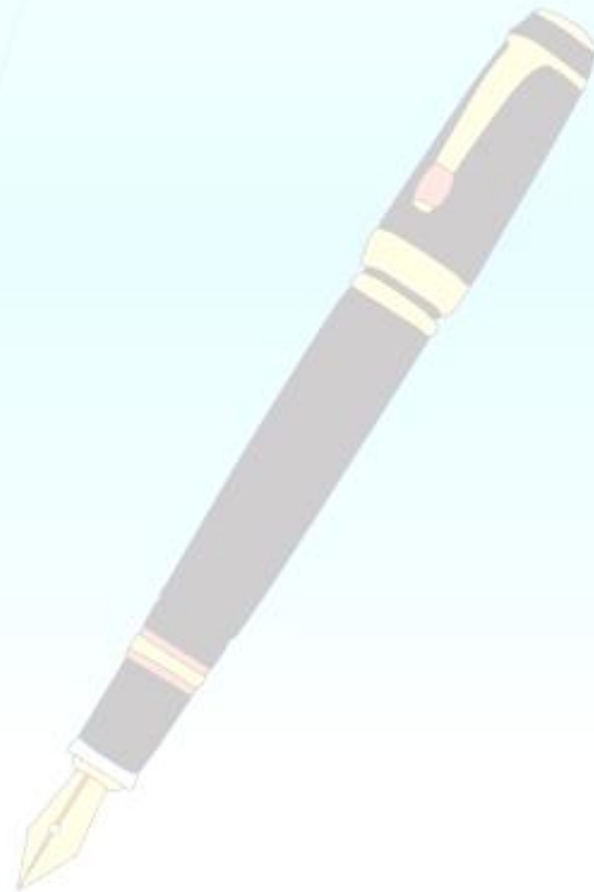
V TIŠINI SRCA

V tišini srca, kjer besede manjkajo,
ostajajo misli, ki jih nikdar ne izrečemo.
Vse tiste sanje, ki v temi zaspijo,
vse tiste želje, ki jih skrivaj skrivamo.

Neizrečene besede, kot veter v noči,
tihotapijo se skozi dušo, brez moči.
Vsak nasmeh, ki ga ne delimo,
vsak objem, ki ga ne podarimo.

A v srcu ostaja upanje, svetloba,
da bo nekoč pogum našel pot do roba
in vse tiste besede, ki jih nismo izrekli,
bodo našle glas, ki ne bo nikdar pozabljen.

i n i c
e

III. KATEGORIJA

Anja Novak NEIZREČENE BESEDE

Veliko jih je.
V meni.
Do mnogo oseb.
Največ do očeta,
Do brata.

Veliko jeze.
Veliko bolečine.
Vprašanja.
Zakaj?
Kako?
Odgovorov ni.
A vseeno jih iščem.
Ne dobim jih veliko.

Želim nazaj očeta.
Takega, kot sem ga nekoč poznala.
Rada ga imam.
Osebo, ki me je najbolj prizadela.
Izrečenih besed ni veliko.
Več je tišine.
Ne prenesem jo.
Moreča je.

Največja želja v meni.
Dan in noč je z mano.
V mojih mislih.
Po boljšem očetu,

bratu, družini.

III. KATEGORIJA

Anja Novak

BOLEČINA

Bolečina.

V meni.

Jeza do očeta,
do brata.

Težko napišem.

Težko povem.

Najbolj sta me prizadela.

Spomini me spremljajo,
dan in noč.

Bojim se.

Težko pozabim.

Težko opišem.

Veliko vprašanj.

Ponoči, ko ne morem spati.

Skoraj nikoli ne spregovorim.

Nosim v sebi.

Tiščim v sebi.

Veliko jeze.

Veliko bolečine.

Prikažejo se temne misli.

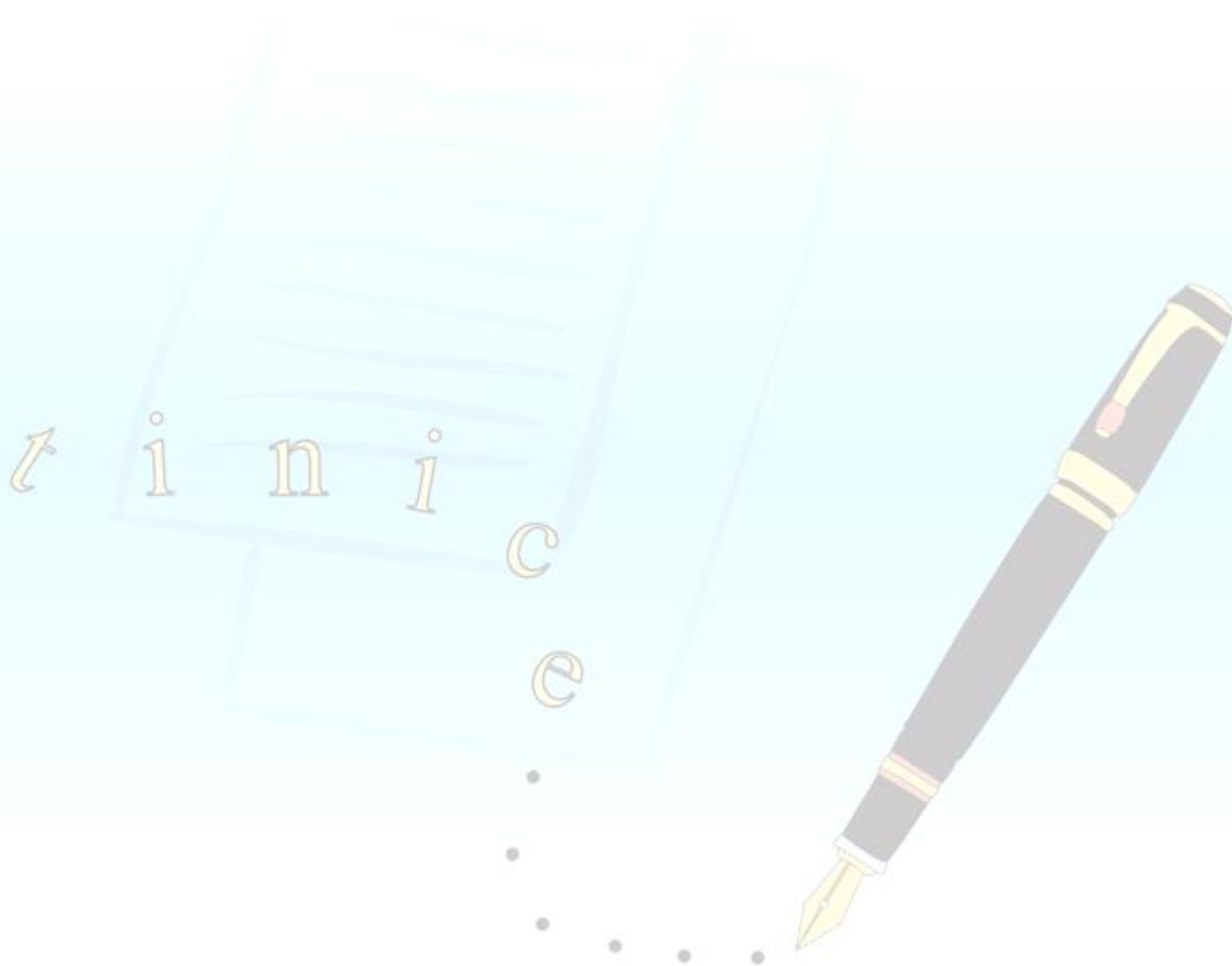
Ne pustijo mi spati.

Moreče so.

Prisotne so povsod.

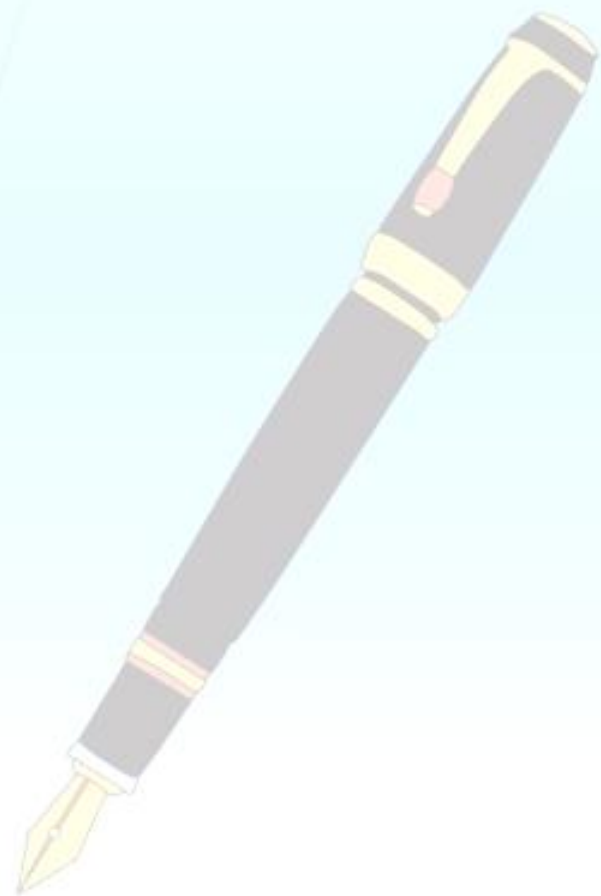
Veliko spominov.

Lepih in slabih.

Veliko neizrečenih besed,
Med nami.

d
r
o
b
t
i
n
i
c
e

III. KATEGORIJA

Helena Škorjanec
MOJA BOLEČINA

Smeh je lahko pol zdravja,
lahko pa tudi skriva bolečino
in globoko ureznino.

Ko bolečino sem imela,
sem rajši tiho bila in
se rezala.

Tako hudo je bilo,
da sem raje molčala,
kot da bi glasno kričala.

Bojim se, da če bom tiho bila,
bom pozabljena.

Ko se bom zaljubila,
bo vse spet bolečina,
ker ljubezen zna biti
večja razbitina kot tišina.

t

i

n

i

c

e

